

14 Skepparsonens historia

I augusti 1945 var det skolstart . Ulla, fjorton år, var hemma nu när mamma var borta och pappa var på sjön. Att komma in i skolsalen med sin speciella lukt, de gamla skolbänkarna med fast bänk och skrivskivor för två barn, som man kunde lyfta upp, så hade man en låda att ha alla sina böcker, pennor och suddegummi m m. Längst upp på skrivskivan fanns ett hål för bläckhorn och en ursparning där man skulle lägga pennorna i när man skulle. Bläckpennorna som var ett långt pennskaft med ett hål längst ner där man stack bläckstiftet som var av plåt, bågformad med spår för att bläcket skulle rinna kontrollerat ned mot själva skrivspetsen som man först doppade i bläckhornet och sedan torkade av överflödet på glaskanten. Fördelen med pennorna var att man fick skriva lite saktare och stilen blev mer sirlig. Men stiften påminde väldigt mycket om de mordredskap som sjuksystrarna använde vid blodprov i fingret. När man börjat jobba och fått tjockt skinn på fingertoppen kom de och rände in spetsen på fri hand.

Än i dag rycker jag till mig hela näven vid blodprov. Den första kulspetspennan såg jag hos Joelssons affär, den var väldigt dyr men med åren blev den billigare och vanligare i skolan, då försämrades min stil betydligt, det gick fortare att skriva och stilen blev mycket slarvigare.

Vår lärarinna i första klass var en gammal fröken, tyvärr kommer jag inte på vad hon hette.

Syskonen har ofta skrattat åt när vi hade teckning på schemat och jag hade ritat av fröken. Efteråt skulle vi lämna fram teckningarna, stolt räcker jag fram min teckning. Fröken undrade vem det föreställde? Ser Du inte vörta, vä?

Hon hade en stor skäggvärta på kinden och den hade jag ritat riktigt stor, men hon bara skrattade.

När pappa var hemma från sjön frågade jag, om jag inte kunde få en ”spiggemakrill” och ge fröken. Glad i hågen knackade jag på hennes dörr till lägenheten i skolan och räckte över ett äpple och en makrill. Hon blev riktigt glad och tackade och tog emot.

Till jul kom hon och lämnade över en julklapp, med stickade vantar.

Jag är nog en av få som gett bort en salt makrill och fått vantar tillbaka. Hon var den första och den sista fröken jag verkligen tyckte om.

I andra klass fick vi en ny fröken, Hildur Melander, tack Malte för namnet, hon hade en stram frisyr med knut i nacken samt ett handikapp, låghalt och en sko med hög klack och en låg som gjorde hennes gångstil väldigt speciell, men tragiskt för henne, men det förstärkte intrycket av att inte vara så snäll som den

gamla, efter att Malte och jag stått i skamvrån för att vi brottades på golvet i hallen på skoj.

Kvarsittning efter skolan slut var också ett straff, samtidigt som ett billass med nya skolbänkar och lösa stolar, träfärgade kom till skolan som vi fick bära in. Nya fina möbler var väldigt uppskattat.

Men det var en straffande skola med religionen som rättesnöre

Barn av vår tid var väldigt noga med att komma till skolan i tid och skolka var det nästan aldrig fråga om. Men en gång gjorde jag allt för att inte behöva gå till skolan. Ulla hade tvättat mina kläder och mina kalsonger hade inte torkat, det var inte frågan om att starta en tvättmaskin utan tvätten lades i blöt ena dagen, kokat i koppargrytan i tvättstugan som vi hade ihop med Faster Agda, någon dag senare, hängdes eller la man kläderna ute på ljungen ovanför Lådfabriken, till tork och lakanen skulle bli solblekta. Det var ofta ett par dagars arbete där kvinnorna tvättade tillsammans.

Inga kalsonger, ingen skola, kalsongerna hade inte torkat, Du får ta en av mina sa Ulla. Aldrig, aldrig! Du måste gå till skolan! Aldrig att jag går till skolan med flickkalsonger på mig, ta på dig kalsongerna, aldrig!

Kalsongerna åkte på och jag upp på pakethållaren på cykeln och så bar det iväg till skolan. Ulla var stolt och glad att vi kom i tid till Hildurs lektioner.

Hos Viola Andersson i femte - sjätte och sjunde klass fick vi inte hämta en boll i diket utan lov. Men det får bli nästa historia.

Folke ”Anker” Andersson